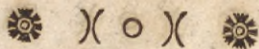

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Araxis på en tafra skrifer,
För sin och efterwerldens skull:
Godt rykte ofra-talman blifwer
För den, som är af arghet full.

EPIGR. XLV.

Nostra quidem Ratio tibi, Delia, convenit: eheu!
Nulla fere virtus, lux utriusque levis.
Par Hyperionio patefactum lumen: utrumque
Commovet, accendit, certius ire docet.

Kundgörelser.

Som Magistraten, med löfl. BorgerSkapets 24
Äldste, funnet nödigt, at låta upbygga et nytt
mudder- och upfordrings-werk, til at därigenom er-
hålla tillräckelig djuphet i Stadens Naviere; altså
warder sådant härmed almänneligen kundgjordt, at
i den händelse någon har sig bekant, huru et sådant
mudder- och upfordrings-werk beqwämligast och
med minsta kostnad inrättas bör, den samme måtte
ju förr des helre hos Magistraten sig anmäla, och
tillika förslag til en sådan inrättning ingifwa.

Någöt godt hö utbjudes til salu: Fullt någon
det åstunda, kan den med sjelfwe ägaren om priset
accordera, om hwilken kan erhållas kundskap ge-
nom Herr TygSkrifwaren Åkerman.

De som wilja låta koppympa sina barn i Fri-
murare koppympnings-huset, böra til den 16 Martii
hos Herr Engelhardt anmäla sig.

På Stockholms Källaren finnas nyligen inkom-
na, goda och friska ostron.

Götheborgska Magasinet.

Lördagen, den 28 Februarii 1761.

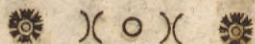
Anmärkingar wid Bistöfvel.

Bistöfveln kan icke nog berömmas och befordras.
Nyttan af wax och honung i hushåls- och
läkare-konsten, är mera bekant, än at des bruk be-
höfwer uppräknas. Inga kreatur skaffa sin äga-
re, mot mindre besvär och kostnad, så stor inkomst
och wedergålning, som dessa insecter, så wida sät-
tet til deras stöfvel är beqwämligen inrättadt. Herr
Assessor Rocks method är ofelbarligen den bästa,
hvarigenom det brukeliga ståtning-sättet förekom-
mes, samt alt förmånga swärm- och bortflygan-
de härar hindras, ehuru bimängden och honungen
icke desto mindre befrämjas; och wöre til önskan-
des, at den samma blifwet mera alman och we-
dertagen.

Det är beklageligt, at denna delen af landt-hus-
hålningen på några år nästan aldeles affstadnat, se-
dan hunget för någon tid utdödt, hwaraf bien hos
oss samlat sin mesta honung; som likwål aldrig
borde

borde blifwa en orsac til deras undergång. Wi hafwe många wårter, som gifwa bien bätre och ymnigare både war och honung än ljunget, hwilka lätteligen kunna förökas i trä- och krydde-gårdar, som swårligen kan ske med det senare. Mig tyckes, at, då wi år- och dageligen måste använda så mycket beswär på andra kreatur, det äfwen wore mödan wårdt, om man ock gjorde sig någon möda för dessa kråken, som båtade framtiden. De gåfwo sjelfwe rikeligen interesse därföre, och det hade äfwen i annat hänseende mångsaldig nytta med sig. Jag wil därföre nämna här på et ställe några trån och örter, som lätteligen kunna planteras, och äro de bästa för bien af alla dem, som wi äge inom Fäderneslandet, såsom de, hwilka af dem mest efterökas. Man wet huru bien bittida om wåren alt för ofta wåga sig ut, förån de af wårman äro förfriskade, helst om hungren twingar dem; men som blomsterna ännu ej hunnet framkomma, måste de antingen förgås wända om igen, eller ock flyga de för wida til at söka, så at de näppeligen förmå at komma tillbaka; och om då en kall pust, eller en regnflur faller öfwer dem, så äro de aldeles förlorade. Wi hafwe et tråd, som just wid denna tiden börjar at blomma; hwilket ibland alla af våra inländske, näst lindan, är för bien mest begärligt, och hwaras de i ymnighet samka både föda, war och honung, samt är så stort och rikt på blommor, at det ansenligen förflår til deras underhåld, innan flera örter framkomma. Det är war almånna sälg, som af bönderna

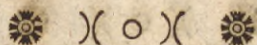
derna gemenligen kallas sald; hwilken igenfinnes i Flora Suec. under Num. 900. Hela beswåret består därföre endast däruti, at man flytter några stycken sådana tråd nära in til platsen, där bihusen stå. Det är ingen bonde på Hisingen, som icke känner trådet, i den orten det wåres, och det flyttas utan swårighet. Det bör allenast märkas, at sälgen äskar mest högländt och torr jordmän ibland hela pilsågtet, så at han bör planteras på högber wid gårdesgården. At så honom af frö, går långsamare, och är onödigt; ty om trådet upgräwes och med rötterna fördelas, blifwa där äfwen så många stammar, då de utplanteras. Det slår jämwäl up telningar ifrån roten, som lätt kunna därifrån afföndras, och planteras på det stället man wil. Det går äfwen wäl an, at skära af qwistar, och sticka dem ned i jorden, hwilka slå sjelfwe rötter, om de någon tid allenast hållas sukttige. Men desse planteringar böra ske bittida om wåren, då tjålen är borta. Då man skal wälja detta trådet, böra hammarne endast härtil utses; emedan deras hanblommor äro de, som bien efteröka; men hannar och honor wåra på särskilda rötter. En som är okunnig i örtelåran, kan dock skilja hamnar ifrån honorna därmed, at hanblommorna hänga i nästan fingers långa klasar, som äro yfwiige, och hafwa en hop stånglar på sig med små knappar på ändarna, hwilke äro fulle af et fint mjöl, och aldeles likna pilsblommor. Däremot hänga wäl honblommorna på lika sätt, men hafwa inga sådana mjölnappar, utan likna små spersar, hwilke fram på sommaren

spricka sönder, och släppa et dun ifrån sig, hwarwid deras frön äro fästade. Hanblommorna åter för-torkas aldeles efter någon tid, och hafwa inga frön; emedan det icke är deras ändamål, at bära frukt eller fostre, hwilken förmon hon-slaget i alla slåg-ten tillägnat sig allena. Detta trädet har utom des mångfaldig nytta uti landhushållningen. Det är tjenligt til alleer och lefwande gårdesgårdar på högländta ställen; ty det låter wäl klippa sig, och blir då ganska tätt, at inga kreatur slipa igenom. Til löfbrott låter det beståra sig hwarit tredje eller sjerde år, och ger bostäpen en ganska angenäm och helsosam vinterföda. Desutan är det barken af detta trädet, hwarmed Skåningen bereder sina wakra klippings-handskar, som wi almänt bruke och köpe därifrån. Wil man ock ändteligen få detta trädet af frö, så måste de hemtas ifrån et ställe, där någon han-sålg står nära in til honan: eljest kan man få frön, som ej äro frödige. Ej heller bör något honträd planteras ibland hannarne; ty då får det sig slikt, och intager hele platsen.

Efter sälgen får jag sätta et annat träd utaf des närmaste slägtningar, som bien flitigt efterföka, hwilket blommar något senare. Det är wår almänne jolster, *Salix pentandra*, *Flora Svec.* 879. Detta trädet är just det samma, som af Herr Sverste-lieutenanten Boije, uti des bok om återbruket, kallas Swenska bomuls-trädet, och af honom så ganska mycket recommenderas til löf-brätt, at det allena skal indraga för Riket så mycket, som den Ostindiske handelen, hwarom widare hos ho-

nom

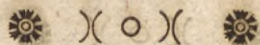

nom kan läsas. Det är et ganska nyttigt träd uti enskildta hushållningen; ty det låter wäl beståra och klippa sig til lefwande gårdesgårdar, och blir då mycket tätt; det befrämjar ock gräswårten, och förtjenar således för flera orsaker omaket at planteras wid de platser, där bishus äro; helst det utan swårighet kan flyttas, och des affurne qwishtar ned-sättas i jorden, likasom sälgens; allenast man märker den årtelnaden, at Jolstern åskar wät och suk-tigare jordmån, än den förra, såsom de meste ibland pilslaget. Hannarna böra åfwen häraf utwåljäs. Detta trädet har ock blifwet mycket namnkunnigt af en Tractat, som Prosten Westbeck utgifwet i quarto 1744, hwaruti föreflås at plantera det för bomullen, som finnes i des honklasar, hwilken är et dun, hwarmed frön flyga bort och så sig. Wil man således plantera honorna af Jolster för löf-brott, så har man bomullen på köpet, hwilken torde tjena til sina stoppningar, som imedlertid lemnas därhån. Det kan igenkännas af sina stora och flåta blad, samt af des röda eller purpurfärgade toppar.

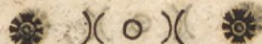
Bien ålsta jämwäl blommorna af pil och aplar, som plåga planteras wid hus och fryddegårdar, och söka de sin näring af margfaldiga andra örter, sedan det lidet så långt in på sommaren, at de komma til blomning; doch äro några wissa, som de besynnerligen efterföka fram för andra, hwilka gifwa i mera ymnighet war och honung. Här ibland förtjenar linden det förnämsta rummet, som skaffar Pålen så mycken och ymnig honung. *Tilia europæa* *Flora Svec.* 471. Detta är ofelbart et ibland

33

de

de ädlaste trädslag, som hos oss finnas. Det begynner just då sin blomningstid, när de andre örter och blommor falla för liden. Blommorna sprida en ganska angenäm och förfriskande luft ifrån sig, serdeles om aftnarna, hvarföre trädet är mycket behageligt til lefwande löf-salar och alleer; ty det låter klippa och beskära sig på hwad sätt man behagar. Liden låter wäl omplantera och flytta sig, til hwad rum man wil; men olyckan är, at hannes frö sällan hinna til mognad, förän höstfrosten skadar dem, hvarföre hon icke med säkerhet kan sås. Det torde lyckas, om man skär af telningar, qwistar dem bitida om wären, och sätter dem ned i jorden; men säkrare sätt är det, som Trågårdsmästare brukar; som jag här korteligen wil nämna: Man tager de telningar, som stjuta up wid roten af en lind, och böjer dem ned i jorden, därpå byter eller knacker man dem, eller ock med en knif skär in i stjelen, och litet släcker honom upåt, på samma sätt som Trågårdsmästare aflägga någlskor och andra blomster, hwarinellan sedan fylles med jord, och där efter öfverhölles och tilpackas hela säret med mylla, och om telningen nedböjes ifrån stammen, måste han med en nedtryckt trätkor hållas fast i jorden, tills han self hunnet slå rötter. Detta sättet at föröka löfstråd är ganska säkert, och skär aldrig felt, om därmed förnuftigt omgås; ty så wida qwisten eller telningen med en sin del sitter fast wid sin moderstam, som har sin föda utaf roten, kan han ej förorkas; och som den andre särade delen således hålles frisk i jorden, måste han nödwändigt slå nya rötter, hwilket

hwilket gemenligen sker om et år, då den kan afsondras ifrån stammen, och med klampen flyttas på sit ställe*. Om inga telningar äro wid roten, och qwistarne ej råcka så nära ner til marken, så brukar Trågårdsmästare ofta at fylla käril med jord, och fästa uppe i frukt-trån til sådana qwistars aflägningar, som då måste watnas, hwaraf de få lika så många nya trån med egna rötter, som bära flyndsam frukt. Alla sådana aflägningar blifwa mycket förbättrade til sin frodighet; emedan en och samme stam får zne rötter at suga must ifrån. Man har därföre trodt, at de Holländske lindarne, som härigenom blifwet fortplantade, wore et serstildt slag, då man likwäl intet har mer än et species i hela Europa härutaf. Lindens obefriska nytta både i Medicinen och Oeconomien är mera bekant, än at den behöfwer upräknas. Hon besträmjar ock gräswärten i ångar; ja tål at planteras både på högländta och suktriga ställen.

Utaf sådes slagen är behymligen **bohweite** det, hwarutaf bien samla ymnig honung, afte och för denna orsaken skul förtjenar det at sås i någden, där bi stötas; hwilket Herr Archiatern och Riddaren Linnæus intyggar i Skånska resan, pag. 97: **Som bohweetet gifwer bien mera honung, än någon annan ört; så borde de, som äga bi, då tilfälle gifwes för dem, så bohweite.** Men det är en sådan såd, som därjemte wäl betalar mödan för sit rum, hvarföre det ock af Herr

34

Öfwerste

* Hårom kan widare ses Lundbergs Sw. Trågårdss-Praxis pag. 102 ic.

Öfwerste Lieutenanten Boije recommenderas at säas. Det Siberiska är af alla slag det bästa, har de största frön, är fruktsamast, och tål det kallare klimatet. Det är beklageligt, at denna säden ej blifwet almån hos oss, ehuruwäl rönet är gjordt, at hon kan wåra up i Norland, som ses af Kongl. Swenska Wetenskaps Acad. Handlingar 1744 pag. 117 r. Wi hafwe ingen annan säd, som wil wåra i så torr och mager jord, som bohwete; emedan des bästa ställe äro torre backar, mo och högländta rum, med sandblandad jordmån. Däremot trifs hon ej på sidländta och fuktiga örter.

Ibland trädgårds örter förtjenar en beshnnerligen at planteras för bi, som de mycket älska. Det är Echium vulgare, Flora Svec. 168 som i Skåne kallas Kläunter. Hon wårer wäl wilbt i Sverige på några ställen, men planteras och mycket i trädgårdar för sina fina blommar och wackra utseende. (Linnæi Skånska Resa pag. 206.) Örten är lätt at få af frö på högländt och god jordmån, som sedermera årligen får sig sjelf, och står gemenligen i 2 år.

Här til får jag ock lägga en hos oss wilbt wårande ört, såsom beshnnerligen angenäm för bi, hwilken på Swenska kallas Kongsljus, Verbascum nigrum, som ock redan kommet något i bruk at planteras för deras flul, hwilket ses af Flora Oecon. p. 16. Denna örten wil wåra på solöpnå högder, i berg och klippor emot söder, samt i stenhögar och wid gårdesgårdar, och äskar god jordmån; där frön kunna nedmyllas på sina ställen. Blommorna och roten brukas i Apotheken. Hon har

har en lång stjelf, röd-gula och tät wid stjelfken sammansatte blommor alt upföre, något långa blad, som med en tjock ull äro öfwerdragne. Hon pryder sit rum, och ger et angenämt utseende. Men örten är giftig.

Utom dessa örter, älska ock bien många andra, såsom rosenmarin, timian, m. s. som plåga planteras i kryddegårdar. Se Linnæi Syst. Nat. Tom. I. pag. 577. Wåspen och bolgetingar äro biens farliga fiender. Däremot är et proberat hjespemedel, at wid biens ingång sätta bouteiller med litet honungswatten uti, då desse gäster, som känna luften, rusa in i bouteillen, och dränka sig, men bien agta sig. Det är ock underligt, at getingarne ej finna wågen tillbaka igen, fast än bouteillen wore tom. Swalor äro ock grymma rofjur för bi; ty de fånga dem i lusten, som höken dufwan, åtminstone borde de aldrig tålas nära wid biens hemwist. Icke wore det något samwets werk, at förstöra deras bo, då de säkert rymma ifrån huset, om widstrepelsen härwid ej wore hinderlig. Åtminstone har jag en gång för ro flul taget ungarne ur et swalebo, utan at förmärka ringaste olågenhet därutaf; om icke den, at swalorne, som där bodt i många år, aldeles rymde bort, och aldrig bygde där sedan.

Råttor och möss äro doch biens alrawårste förödare; ty så de råderum at gnaga sig in, måste hele bistäcken se sin undergång. Jag wil nämna et förslag häremot, som lemnas til widare ompröfwan. Man wet, at örten Valeriana officinalis

Flora Svec. 34 är af den besynnerliga egenheten, at faktor ej kunna låta hånne stå i fred, utan ligga där, altför et smeka och strycka sig på hånne, hvarför hon ock blir kallad kattsmeke. Om denna örten blef planterad fring eller under bihusen, och faktor hade tillfälle, at komma dit, är troligt, at mössen singo affy för den örten, där de ostare blifwet warstodde om sin fiendes tilhåld. Roten af hånne brukas i Apoteket; hwarifrån hon sårst och frö kunde bekommas; men där kallas hon Valeriana Minor. Örten wårer eljes wildt i Sverige, fast hon är mindre almän.

En annan ört, som är mera namnkunnig för denna egenheten, Nepeta Cataria, Flora Svec. 514, och därföre kallas kattmynta, och i Bohuslån lössgräs, kunde där säas för samma ändamål, då faktor aldrig wore därifrån.

De naturkunnigas möda med Biens undersökning i senare tider, synes mig åfwen förtjena sit billiga beröm. Och låt wara, at de därmed ej så mycket omedelbartigen bidraget til deras egenteliga ans och stöfvel; så är likwål den saken afgjord, at ju mera wi förstå djurens inre Oekonomi och hemseder, desto närmare komme wi på wätta redtråden til deras stöfvel. Är den saken afgjord, at wisen är den endaste honan i bistäcken, så lägger det orsaken och grunden til den gamla erfarenheten, huru de ej kunna bestå utan hona eller wise. Det gifwer åfwen uplysning i saken, och gör deras förslag til säfanga, om icke stadeliga, som wissa utdda wattu-bien eller hannarne; utom hwilka biens för-

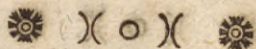
ökelse

ökelse aldrig kunde åga rum; helst honan efter de naturkunnigas rön, ej lägger flera ägg, än til et wist antal af hannar; hwilket således icke måste wara större, än nödigt är; besynnerligen då hannen strax efter parningen skal dö, och ändteligen alla wattu-bien efter sin bestämde tid liksom förswinna och utföras. Det kan ej annat än sätta oss i en billig förundran, när wi betrachte Guds härliga och orwanliga inrättningar med dessa kreaturen, som likwål af dem så noga efterlewas. Det afföper ock icke utan wårt eget nöje och förundran, at se på deras inre Oekonomi och seder, deras slit och arbete; huru de förstå konsten til at samla war och honung utaf blommornas knappar och nektar-hus, hwilken wi med alla våra insigter ej kunne efterapa. Det är ej mindre underligt, at et så litet kreatur, som hysar så mycket förgift hos sig, kan bereda den utwaldaste och angenämaste sötna i werlden, som är af så stor nytta och wårde i wårt almänna och enskildta lefwerne.

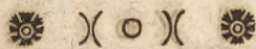
Engelb. Jörllin.

Bitterlekar.

Om man betraktar werldens hynne,
Strax efter Adams swåra fall,
Och dessa tiders onda hynne,
Man utan möda sinna skal,
At ondskan större fordom war,
In som hon är i dessa dagar,
Fastän man almänt tror och klagat,
At hon sin högd nu hunnet har.

Ty sedan Adam fallet hade,
 Och all sin förra sällhet mist,
 Sig insmög strax all afgrundslift,
 Och ofskuld uti hojor lade.
 Det mord, en Cain då begått,
 Et orma snöre blef för alla,
 Och ingen skändes honom kalla
 Rättsvisans högste man och Drott.
 Deputom lefde folket fritt,
 Och styrdes ej af några lagar,
 En hwar då särfilt ägde sit,
 Sin ång, sin flög och sina hagar.
 Då fick man helf sig skaffa rätt,
 Och folk för egen domstol slåpa,
 Sjelf kåra, witna, dömma, dråpa,
 På grymt och obarmhärtigt sätt.
 Bedraga, skända, mörda, röfwa,
 Och all uptänklig arghet öfwa,
 War gifwa hwar och en sin del,
 Och ansågs knapt för minsta fel.
 Swårtom man märka lät i alt,
 Et ganska mildt och djefsta sinne,
 Som hyste lust och åtrå inne,
 At sig förwårra hundrasalt.
 Men sedan syndaflo den ände
 På första werldens ondskan gjort,
 Och Noachs Söner sig bortwände
 En hwar til sin bestämde ort,
 Begynte folket sig besinna,
 Samt allmän nöd och jämmer spå,
 Om inga medel tänktes på,
 Som kunde saran öfwerwinna.

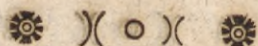

Fördenful allas längtan war,
 At uti wissa samfund tråda,
 At man sig framgent måtte glåda
 Mot grannens wäld, af godt förswar.
 Därnäst de en ur hopen togo,
 Som skulle wara höfdwitsman,
 Och dem på resor föra an,
 Ja när de ut i striden drogo.

När detta nåtte werckställighet,
 Så war man mån at sig förskaffa
 Inwärtens ro och säkerhet*,
 Och lasten utan skonsmål straffa.
 Fördenful, til at ernå detta,
 Blef först Regentens wälbehag
 En gillad och antagen lag,
 Som kunde fräck i boswar sätta.

Men sedan folket sig förökte,
 Och i all kundskap stadga sökte,
 Blef lagen ristad, präntad, tryckt,
 Och undan tid och glömska rykt.
 Hwärt Rike fick nu sina lagar,
 Och wårte under deras skydd:
 Regenten älskad blef och lydd,
 Och början gjord til sälla dagar.

Nu war man säfer til sit lif,
 Til lemmar, ägendom och åra,
 Nu kunde man i ro sig nära,
 Och oqwald njuta tidsfördrif.
 Men om det mot förmodan hände,
 At boswar togo detta bort,
 De lagens hela strånghet kände,
 Och deras frögd blef ganska kort.

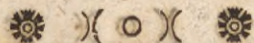
At ondskan ännu mer förfräcka,
 Och föresätta hånne mål,
 Begynte man at bärgeren täcka
 Med pålar, galgar, stegel, bål.
 Den leminen här til spillo gifwes,
 Med hwilken ingen Rikskropp trifes:
 Här tappas af förderfwat blod,
 Här spåkes et förtwiflat möd.

Sig bödlar här förfärligt rusta
 Mot mord, försåt och oren lusta:
 Den annars sig förbrutet har,
 Rätmatigt straff uppå sig drar.
 Nu bleswo ondskans gränser trånga,
 Som för sig sträkt til alla håll:
 Nu fick hon af otaligt många
 Et enda hufwud i behåll.

Hwad Nytt i Staden?

Korta Stads-nyheter.

Helsingör. Inga Swenska Skepp hafwa än i år passerat genom Sundet. Allesamman, som legat här, äro Holländare, Lübeckare, Danskar eller Dantsigs inwånare tilhörige: så mot wanligheten, doch några witnen af dessa Nationers utbredda handel. Det lärda sällskapet, som blifwet så mycket omtalat för sin tilämnade Österländska resa, affeglade den 18 dennes trehje gången härifrån. Nu tyktes vinden

winden wara mera gynsam. Man önskar dem, på Wetenskapernas almånna wagnar, en i flera affigter blid Himmel!

Götheborg.

Nu i Weckan har ingen Werel-handel waret; ingen Skeppare gådt ut, och ingen ankommet. Rörelsen är således wid denna tiden altför liten.

Resande äro Hofråts-Commissarien, Herr Anders Johan Schmit, Scholamästaren i Kongsbacka, Herr Anders Johan Dragstedt, och Borgaren uti Kongsbacka Zacharias Sivers: allesamman bo på 3 Kemmare.

Nyct istån Landet. Til andra Electriska curer förtjenar ibland annat en nyiligen bötad contraction at föras. En Bondebrång, hemma wid Falkenberg, har i 5 år buret et til läret updraget ben; men leminade i Balda sina kryckor, efter någre föregångne Electriska puffar.

Små Kyrko-tidningar.

Likprädikningen, jämte Parentation och Graf-Prister, öfwer framledne Biskopen, Herr Doctor Jöran Wallin, är ändteligen af Trycket utkommen; och kan erhållas hos mig, såsom utgifware. Exemplet kostar på påstpapper och inbundet en plåt, och på tryckpapper 1 Dal. 16 öre S:mt. Ännu är Kopparstycket ej ankommet; men kan hemtas framdeles.

Från Swenska Församlingen hafwa de små nyheterna ännu ej inlupet. Det är bekant, at Bruks-Patronen, Herr Hans Noffon Ström, och Vice-Rectorn här wid Cathedral-Scholan, Herr Magister

gister Peter Lorens Enander, åro med döden afgångne, den förre 79, den sednare 35 år gammal, den ene matt afålder, den andre af en våldsam pleuresie.

I Kronhus = Församlingen födde 2 barn: döde 1. Soldat af hetsig feber, och 1 barn af slag.

Rundgörelser.

Dansmästaren, som hitkom i förra veckan, då Faron wandrade härifrån, är nu förordnad til efterträdare. Herr Norcross öppnar sin Danse-schola, ehvar det behagas; bor imedlertid på 3 Remare.

Uti öfra wåningen af Jungfru Lunds hus, är en kammare, stuga, kök och wisterhus ledigt, at til Påscheden emot hyra tilträdas; hwarom hyresmannen i gården närmare kan höras.

Uppå bryggan, öfwer westra hamnen, emellan Herrar Jansson och Egmonds hus, förlorades förleden Tisdags afton kläckan 6, et foderal af pinsack, hörande til et börsåks-ur, hwarföre ågaren utlofwar 2 Dal. S:mt i hittelön.

Nästkommande måndag, som är den 2 Martii, blifwer en silfwerwårja genom tårninge-kast under Stiberget hos Madame Schale bortspelad.

Nya Tegelbruket på ranången, är til salu. Den som finner sig hågad at köpa det, kan om pris och flera wilfor komma öfwerens med ågaren, Herr Rådman Wenngren.

Til salu angifwes en merendels ny och wål försedd fyrstusig wagn, som står at bese hos Målaren Koff på Walgatan.

Öttonde dragningen af Götteborgs Hospitals-lotteri sker den 12 Martii på wanligt ställe: några få lotter åro ännu qwar hos Herr Eliezer Bagge.

Götteborgska

Magasinet.

Idagen, den 7 Martii 1761.

Min Herre *

Jag nyssar en ledig stund, at tänka på det sist omtalta. Min tanke är, at

1. Om Banquen indrager alla des lån; så gå alla des sedlar in: ty räntan uti så många Ar, för så ansenliga capital, wil onkeligen swara emot de för plåtar utgifne sedlar.

Men fölghden blef, at hwarcken sedlar eller especer skulle mer finnas, utom Banquen, antingen til näringarnes idkande, eller til Krono-utskylder.

2. Om Banquen indrager hälften af lånen, och med det samma hälften af sine utelöpande sedlar; och för den andre hälften af sedlarne utbetalar plåtar; så följer wål agions uphåswande emellan sedlar och plåtar: men det man ogerna wille, måste ock därpå följa; nämligen at plåtarna gå så fort utur Riket, som utur Banquen: ty wår gäld måste betalas;

R

hwar

* Detta bref, som förtjenar kanske några noter, införes utan swar, doch ej utan förbindelse.